

ชามานิล

ปีที่ ๒๘ ฉบับที่ ๗๓๕๔

วันเสาร์ที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

หน้า ๕

ข้อคิดเห็น

หัวใจการพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่

● 'พราบนก'

การพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติของประเทศไทยปัจจุบันยังมีบทบาทต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศน้อยมาก ดังจะเห็นได้จากสัดส่วนมวลรวมผลิตภัณฑ์สาขาเหมืองแร่ในระยะ ๑๐ ปีที่ผ่านมาเพียงร้อยละ ๒ และมีอัตราการขยายตัวเพียงร้อยละ ๓.๔ ต่อปี ในช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ ๓ ซึ่งนับว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำมากเมื่อเทียบกับการขยายตัวในอุตสาหกรรมอื่นทั่วไป แต่จากข้อมูลทางด้านธรณีวิทยา แหล่งแร่ชี้ให้เห็นว่า ประเทศไทยยังมีลู่ทางที่จะพัฒนาเหมืองแร่ได้อีกมาก นอกจากการผลิตแร่ดีบุก ซึ่งเป็นแร่เศรษฐกิจที่สำคัญอันดับหนึ่งแล้วยังมีแร่สำคัญอื่น ๆ อีก อาทิเช่น แร่สังกะสี แร่ทองคำ แร่เหล็ก แร่ฟอสเฟต แร่สังกะสี แร่โรตัม ฯลฯ อีกเป็นจำนวนมากที่จะต้องทำการเร่งรัด การลงทุน สํารวจ เพื่อที่จะ ทราบ ข้อมูลทางเศรษฐกิจของแหล่งแร่เหล่านั้น อันจะก่อให้เกิดการลงทุนทางด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่ต่อไป

ปัญหาที่สำคัญอันหนึ่งที่ทำให้อุตสาหกรรมเหมืองแร่ไม่ขยายตัวไม่เท่าที่ควร เนื่องจากขาดการลงทุนเพื่อการสำรวจและพัฒนาแหล่งแร่ การสนับสนุนจากสถาบันการเงินในประเทศไม่เพียงพอ และการสำรวจแร่ที่กระทำกันในปัจจุบัน ยังขาด การใช้ เทคโนโลยีที่ทันสมัยและถูกต้องระบบวิชาการ ปัญหาส่วนหนึ่งเกิดขึ้นจากการขาดความรู้ และความชำนาญ ในการสำรวจแร่และอีกปัญหาหนึ่งเกิดจากการขาดแคลนเงินทุนเพื่อสนับสนุนการสำรวจและพัฒนา การสนับสนุนจากสถาบันการเงินในประเทศ อยู่ใน วง แคบ และ จำกัด เพราะการลงทุนในด้านการสำรวจ เป็นการลงทุน ที่มีอัตราการเสี่ยง สูงแต่ถ้าหากใช้วิชาการความรู้ที่ทันสมัยควบคู่กับเงินทุนสนับสนุน แล้ว ก็จะช่วย ให้ อัตรา การเสี่ยงลดน้อยลงได้ ซึ่งจำเป็นที่จะต้อง มีหน่วยงานรับผิดชอบในด้านนี้ โดยเฉพาะ เพื่อให้ การพัฒนา ทรัพยากร เป็นไป อย่างมี ประสิทธิภาพ และ ขยาย ตัว ได้ รวด

ปัญหาเรื่องเครดิตเพื่อ สนับสนุน การ สํารวจ แหล่งแร่ซึ่งอาจแยกขั้นตอนของ การ ให้การ สนับสนุน เงินทุนได้ดังนี้ การให้เครดิตชั้นผลิตอุตสาหกรรมแปรรูปขั้นพื้นฐาน การปล่อยเครดิตจากสถาบันเงินทุนในประเทศสำหรับอุตสาหกรรมแปรรูปขั้นพื้นฐานนั้น ได้รับการสนับสนุนจากสถาบันเงินทุนอย่างเพียงพอ เนื่องจากว่าการผลิตของอุตสาหกรรมเหล่านั้นได้มีการศึกษาในด้านการผลิตและการตลาดรวมทั้งปริมาณการใช้ วัตถุดิบ การใช้ภายในและการส่งออกอย่างพร้อมเพรียงและเป็นกระบวนการ ขั้นสุดท้ายของอุตสาหกรรมเหมืองแร่ การปล่อยเครดิตจึงทำได้ง่าย และเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ ได้มีธนาคารพาณิชย์ต่าง ๆ และบรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยให้การสนับสนุนอยู่

การ ปล่อย เครดิต ใน ส่วน ของ การ ผลิต ที่เป็น อุตสาหกรรมทำเหมือง ซึ่งเป็นเครดิตที่มีอัตราการเสี่ยงภัยมาก สถาบันการเงินจึงไม่ค่อยนิยมปล่อยเงินกู้ให้เครดิตส่วนใหญ่ที่สถาบันการเงินปล่อย จึงเป็นเครดิตระยะสั้น และต้องมีหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ สาเหตุที่ธนาคารพาณิชย์ และ บรรษัท เงิน ทุน ไม่ค่อย ปล่อยเงินกู้ระยะยาว ให้ กับ อุตสาหกรรม ทำเหมืองใน

ลักษณะ Terms Loan ก็เนื่องจากไม่มีหลักประกันว่า แหล่งแร่ที่ผลิตอยู่นั้นจะหมดลง และยังไม่เชื่อถือผลการสำรวจที่จะประเมินค่าแหล่งแร่ (ORE RESERVE) ที่พอจะยึดถือเป็นหลักประกันได้

การที่ธนาคารพาณิชย์ไม่สามารถที่จะเชื่อถือผลของการสำรวจที่ประเมินมูลค่าของแร่ ใน เขต ประ ทาน บัตรได้ก็เนื่องจากไม่มีผู้เชี่ยวชาญในด้านนี้ เครดิตที่ธนาคารปล่อยให้กับเหมืองแร่จึงเป็นการเชื่อถือ นายเหมืองหน้าเก่ามากกว่าหน้าใหม่ ที่จะเข้ามาลงทุนทำเหมือง การปล่อยเครดิตในลักษณะ Projects Loan จึงไม่นิยมเพราะไม่มีหลักประกันในเรื่องประเมินค่าแหล่ง

แร่ในเขตประทานบัตรได้

จะเห็นได้ว่า การที่อุตสาหกรรมทำเหมืองแร่ของไทยยังไม่ขยายตัวเท่าที่ควร เนื่องจากมีปัญหาดังกล่าวแล้ว ทางแก่รัฐบาลจึงควรจะได้มีการจัดตั้งองค์กร หรือ หน่วยงานขึ้น รับผิดชอบในด้าน เร่งรัด สำรวจ แหล่งแร่ ในเชิงเศรษฐกิจและพาณิชย์ขึ้น ให้การสนับสนุนทางด้านเงินทุนและวิชาการในด้านการสำรวจ โดยเฉพาะ แต่การที่รัฐจะร่วมลงทุนในระยะแรกเพื่อสนับสนุนการจัดตั้ง และออก พ.ร.บ. คุ้มครองวัตถุประสงค์ ให้เช่นเดียวกับ บริษัทเงินทุนแห่งประเทศไทย—ไทยนั้นคงจะต้องใช้เวลาในการตรา พ.ร.บ. เป็นระยะเวลานาน อาจจะจัดตั้งขึ้นในรูปของบริษัทจำกัด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ด้วยการให้รัฐเข้าร่วมทุนไม่เกินร้อยละ ๕๐ ก็สามารถที่จะจัดตั้งได้รวดเร็วขึ้น ในระยะต่อไปจึงออก พ.ร.บ. คุ้มครองวัตถุประสงค์ ให้เช่นเดียวกับบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรม ก็เป็นทางออกที่ดีได้ ●